

Edmond Regout in het Verre oosten (2)

Het maken van verre reizen is tegenwoordig niet zo bijzonder meer, maar een eeuw geleden was dat een hele onderneming. Wereldreizigers waren er rond 1900 maar weinig. Een van de uitzonderingen was Edmond Regout (1870-1926), een kleinzoon van de Maastrichtse ondernemer Petrus Regout. In het familiearchief Regout bevinden zich 49 brieven die Edmond uit verre oorden naar huis stuurde en een aantal albums met de foto's die hij er maakte. In deze vierdelige serie archiefsprokkels volgen wij hem op zijn reizen naar het Verre Oosten in 1898-1899 en 1902-1903. In de vorige aflevering zagen we hoe hij in juni 1898 op Java in Indonesië aankwam. Hij logeerde korte tijd in Batavia (Jakarta) en reisde vervolgens naar de plaats Garoet in Preanger, waar hij een half jaar bleef.

Meneer ik durf niet

Vanuit Garoet trok Edmond een aantal keren in het zuiden van Java de jungle in om er te jagen.

"Vandaag ontving ik een brief van Adolf. Hij vraagt me te vertellen hoe het met de jacht aan de zuidkust is afgelopen. Dit is een lang verhaal. Maar ik kan hem alvast verzekeren dat tot nog toe geen enkel tijgervel deel uitmaakt van mijn ameublement. Ik moet zeggen dat ik pech heb gehad. Wilde varkens waren er genoeg, maar het is mij opgevallen hoe weinig voldoening ik had van een mooi schot op zulke dieren in een streek waar veel mooier en veel groter wild zit."

"Ik verwondde ook een 'banteng' (wilde stier) en die avond zal mij nog lang heugen, want ik ben nooit zo moe en verhit geweest als toen. Wat heeft het

Nu in de boekhandel

Nu in de boekhandel en bij het RHCL: een selectie uit de sprokkels, die sedert 1992 in de Maaspost zijn verschenen

Groot Verhalenboek van Maastricht

Sprokkels uit het archief

Walburgers/Regionaal Historisch Centrum Limburg. 50 sprokkels in 228 pagina's, rijk geïllustreerd. prijs: 19,50 euro.

De hal van kasteel Meerssenhoven in 1910 met rechts een berehuid als vloerkleedje en een kist die vermoedelijk uit Indië afkomstig was.

ons - ik, mijn metgezel en twee inlandse jagers - een moeite gekost om door de jungle en 'alang-alang' (hoog gras) ons hutje op een berg te bereiken. Daarbij komt dat die twee Soendanezen, ofschoon het halve wilden zijn, trilden als een espeblad van angst. Gebeurt er iets, dan gaan zij er negen van de tien keer vandoor, zo hard ze kunnen."

"Mijn inlandse jager durfde het spoor dus niet te volgen in de jungle. Ik was zó overtuigd het beest dodelijk verwond te hebben, dat ik de man 25 gulden bood om het bloedspoor te volgen, maar hij herhaalde steeds: "Djoeragan ábdi entéu

loedéung" (in het Soendanees: meneer, ik durf niet). Aangezien het al donker werd en op dat uur de grote poesjes (de inlanders durven die dieren niet bij hun naam 'maoeng' of 'matjan' te noemen, maar zeggen de 'besnorde' of zoiets) uit wandelen gaan, zijn wij aan de terugtocht begonnen."

Brand in de jungle

"Op weg naar huis droegen de twee inlanders de bantengkop en om de beurt liepen mijn metgezel en ik voorop of achteraan met onze geweren schietklaar. Als getrouwd man en vader vond meneer het echter veiliger mij maar de rij te laten sluiten. Ik loop in die zwijnerij niet graag als laatste. Je kunt immers zo makkelijk achterop raken. Meestal trokken wij door 'tegals', vlakten met hoog gras begroeid, dat ons tot de borst reikte. Je kunt geen voet ver erin zien. Het was al donker en de maan kwam flauwtjes op."

"Ik draaide mij natuurlijk heel dikwijls om en raakte er spoedig van overtuigd dat het wel degelijk een tijger was, die ons volgde. Ik zei nog niets, vóórdat ik de geelgroene ogen duidelijk op mij gericht zag. Toen pakte ik de halfnaakte vent die voor mij liep, bij zijn apenbroekje en zodra die zag water gaande was, zei hij: "Ngadoeroek, ngadoeroek, kerèk" (dat wil zeggen: in brand steken, in brand steken, lucifers;

maar dat kon ik niet raden, alleen 'kerèk', dat verstond ik). Ik richtte toen twee keer mijn geweer, maar ik kon onmogelijk mikken, omdat het te donker was. Het was toen de paartijd van de tijgers. Ze zijn dus met zijn tweeën. Schiet je het

wijfje, dan valt het mannetje je zeker aan. Hier moest dus meteen mordsdood geschoten worden omdat ik daar geen kans toe zag en het beest al op een dertigtal passen genaderd was, streken wij de lucifers af in het kurkdroge gras. In geen halve

seconde was het hoge gras om ons heen één hoge vlam. Water toen verder achter ons gebeurde, konden wij niet meer zien. Wij liepen tegen de wind in en dat was de reden geweest waarom de tijger de bloedige bantengkop op ons spoor gevolgd was."

"Toen wij enige tijd later uitgeput van onze moeilijke tocht in ons hutje van palmladeren neervielen, zagen wij in de verte naar het noorden de grootse bosbrand. En een uur van ons vandaan naar het zuiden konden wij in de laagte de branding van de Indische Oceaan zien. Wat had ik die avond een heerlijke slaapmuziek: het geknetter van de bosbrand, de hoge golven van de zee tegen de granietblokken, het gezoem van de muskieten, het knapperen van onze wachtvuren, het schreeuwen van de wilde pauwen (gezellen van de tijgers) en het gekouter van de inlanders die de vuren onderhielden. Mijn kleren waren zo nat van het zweet dat het leek of ik uit het water kwam. Ik heb mij toen in mijn deken gewikkeld en na een halve fles port en twee koppen thee te hebben gedronken, voelde ik me na een uur of wat weer lekker."

Eric Scheepers en Rolf Hackeng

Wordt vervolgd.

Bron: Familiearchief Regout

Brief van 7 oktober 1898: Soendanees huis met kokosboom en bananenboom. Tekst: 'Saya poenja tabé dan hormat' (met de eerbiedige groeten). P.S. Bericht aan Eduard dat ik voor twee gulden een heel orkest van bamboe heb gekocht, dat 'angfloeng' wordt genoemd. Het bestaat uit negen stukken, maar je kunt er met vieren op spelen.'

Archiefsprokkels

De vaste rubriek 'Archiefsprokkels' wordt verzorgd door medewerkers van het Historisch Centrum Limburg. Elke twee weken een hele pagina met een nieuw verhaal, opgediept uit de archieven van Maastricht. Eerder verschenen sprokkels kunt u nog eens nalezen op

www.rhcl.nl. Historisch Centrum Limburg, Sint Pieterstraat 7, 6211 JM Maastricht, tel. 043 - 328 55 00, info@rhcl.nl

historisch
centrum
 limburg